

ZÁVODY VE ŠPLHU

Zazvonilo. Právě skončila první hodina. Konečně! Vašík se během matematiky nedočkavě vrtěl a otáčel dozadu. Pohledem hypnotizoval Pepíka Nováka. Máš? Přinesls? stálo v jeho očích. Pepík pouze mírně přikývl. Také se těšil na přestávku.

Vyrazil ze třídy na chodbu jako první. Za dveřmi na Vašíka počkal. Než však si stačili říct slovo, kývla na oba prstem paní učitelka Konvičková: „Třeba vy dva. Na příští hodinu jděte do tělocvičny. Vyřídte panu učiteli Růžičkovi, že vás posílám. Budete dělat spojku, v tělocvičně probíhají kvalifikační závody ve šplhu. Pan učitel vám řekne, co bude potřeba.“

A už byla pryč.

Kluci se za ní udiveně dívali. Bezva, nepůjdou na češtinu. Hlavně aby se včas vrátili na přírodovědu. Pepík totiž přinesl do hodiny biologickou pomůcku. Živého sklípkana. Jako překvapení. Pokud má paní učitelka ráda pavouky, jistě se zaraduje. Alespoň kamarád Vašík v to doufal.

„Musíme jít do tělocvičny, ale ukaž!“

Pepík opatrně vytáhl z kapsy velkého černého pavouka. Pyšně řekl: „Tohle je Hedvika, že je krásná?“

Sklípkan zůstal chvíli nehybně na dlani. Potom natáhl dlouhé nohy a rozběhl se po chlapcově paži. Na rameni opět seděl bez hnutí.

„Jééé, já bych takového pavouka chtěl taky!“ toužebně zvolal Vašík.

Vtom se rozdrnčel školní zvonek. Konec přestávky. Kluci sebou trhli. Neříkala jim něco paní učitelka? Neměli jít náhodou do tělocvičny? Jasně, mají panu učiteli dělat stojku, nebo tak něco, vzpomněli si.

Pepík opatrně strčil Hedviku zpátky do kapsy a oba chlapci uháněli do tělocvičny.

Pan učitel Růžička pobíhal mezi cvičenci.

„A teď se připraví děvčata. Musíte vyšplhat až nahoru. Nejlepší časy zaznamenám a vítězové se pak připraví na

meziškolní soutěž... Co tu chcete, kluci?“ obrátil pozornost na příchozí.

„Prosím, nás posílá paní učitelka Konvičková. Máme vám tu udělat stojku... asi.“

Vašík nesměle dodal: „Jenže já stojku neumím. Ani hvězdu. Vždycky ztratím rovnováhu. Nemohl bych raději předvést pár sklapovaček?“

Pan učitel na ně nechápavě hleděl. Vždyť potřeboval pouze spojku mezi tělocvičnou a sekretářkou. Přinést diplomy a tak. Strčil tedy klukům do ruky notes a pravil: „Zapište jednotlivé časy, až děvčata došplhají nahoru.“

První tři soutěžící žákyně postávaly kolem provazů. Švitořily ostošest a bojácně pohlížely ke stropu.

Tělocvikář zapískal na píšťalku.

„Začneme. Připravit, pozoor... ted!“ zmáčkl stopky.

Jarka, Lenka, Jitka. Tahle trojice rozhodně nahoru nevyšplhá, pomyslel si v duchu zkušeně učitel.

Jarka se snaživě chytila provazu, vyskočila, nohama objala lano. Těžký zadeček se ihned svezl k podlaze. Dívčina zůstala viset deset centimetrů nad ní. Ve stejné výši skončily i obě další soutěžící.

„Jako závaží u hodin,“ kroutil hlavou pan učitel.

Děvčata zvolna klesala ještě níž.

Najednou Jarka koutkem oka zahlédla nějaký pohyb na Pepíkově rameni.

„Uííí!“ vypískla
a začala zuřivě
ručkovat po provaze
nahoru.

Její soupeřky
ohromeně sledovaly
nečekaný sportovní
výkon. My se nikdy
ke stropu nedostaneme,
povzdychly si v duchu
zklamaně. Děvčata se
otráveně rozhlédla. Stačil však
jediný pohled na Pepíka a...

„Uííí!“ ozvalo se znovu,
tentokrát dvojhlasně.

Obě dívky se současně odrazily
od podlahy, a co nejrychleji
následovaly kamarádku
do nečekané výšky.
Nahoře se všechny tři
sešly jako pištící opičky.
Nikdo z přítomných
v tělocvičně, včetně pana
učitele, nechápal, co holky tak
popohnalo.

No ne, vrtěl hlavou tělocvikář. Pak zatleskal: „Čas sice nemáte nejlepší, ale poprvé jste vyšplhaly až nahoru. Fajn, teď můžete pomalu slézt.“

Dobrá rada. Za dobu strávenou v sousedství stropních svítidel si děvčata už opravdu důkladně prohlédla ocelové ukotvení provazu. Dolů se ale nechystají. Tisknou se k provazu a něco nesrozumitelně sípají.

Pan učitel všechno pochopil, jakmile se ohlédl na Pepíka. Okamžitě na něj zamířil ukazováčkem: „Ty, ven. Fofrem.“

Nic nechápající Pepík vyklopýtal z tělocvičny následován Vašíkem. Kluci už neviděli tělocvikáře, provádějícího záchrannou akci pomocí dlouhého žebříku. Ani vyčerpané dívky, šťastně odpočívající v bezpečí zíněnky.

„Ty jo, to bylo něco,“ nadšeně hlásil Pepík. „Hedviku šplh taky zajímal, dívej, celou dobu mi vydržela sedět na rameni. Jenom nechápu, že holky byly tak najednou nahoře.“

VÍTE TO VY?